

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

12 februari 2003

WETSVOORSTEL

**houdende wijziging van de nieuwe
gemeentewet wat betreft de
administratieve sancties**

(ingediend door de heer Ludwig Vandenhove)

INHOUD

1. Samenvatting	3
2. Toelichting	4
3. Wetsvoorstel	10
4. Bijlage	11

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

12 février 2003

PROPOSITION DE LOI

**modifiant la loi nouvelle loi communale
en ce qui concerne les
sanctions administratives**

(déposée par M. Ludwig Vandenhove)

SOMMAIRE

1. Résumé	3
2. Développements	4
3. Proposition de loi	10
4. Annexe	11

AGALEV-ECOLO	:	Anders gaan leven / Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams
FN	:	Front National
MR	:	Mouvement Réformateur
PS	:	Parti socialiste
cdH	:	Centre démocrate Humaniste
SP.A	:	Socialistische Partij Anders
VLAAMS BLOK	:	Vlaams Blok
VLD	:	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU&ID	:	Volksunie&ID21

<i>Afkortingen bij de nummering van de publicaties :</i>		<i>Abréviations dans la numérotation des publications :</i>	
DOC 50 0000/000 :	Parlementair document van de 50e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer	DOC 50 0000/000 :	Document parlementaire de la 50e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif
QRVA :	Schriftelijke Vragen en Antwoorden	QRVA :	Questions et Réponses écrites
CRIV :	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (op wit papier, bevat ook de bijlagen)	CRIV :	Compte Rendu Intégral, avec à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (sur papier blanc, avec les annexes)
CRIV :	Voorlopige versie van het Integraal Verslag (op groen papier)	CRIV :	Version Provisoire du Compte Rendu intégral (sur papier vert)
CRABV :	Beknopt Verslag (op blauw papier)	CRABV :	Compte Rendu Analytique (sur papier bleu)
PLEN :	Plenum (witte kaft)	PLEN :	Séance plénière (couverture blanche)
COM :	Commissievergadering (beige kaft)	COM :	Réunion de commission (couverture beige)

<i>Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers</i>		<i>Publications officielles éditées par la Chambre des représentants</i>	
<i>Bestellingen :</i>		<i>Commandes :</i>	
Natieplein 2		Place de la Nation 2	
1008 Brussel		1008 Bruxelles	
Tel. : 02/ 549 81 60		Tél. : 02/ 549 81 60	
Fax : 02/549 82 74		Fax : 02/549 82 74	
www.deKamer.be		www.laChambre.be	
e-mail : publicaties@deKamer.be		e-mail : publications@laChambre.be	

SAMENVATTING

Gemeentelijke administratieve sancties worden niet of nauwelijks opgelegd. Nochtans zijn deze specifiek bedoeld om gemeenten toe te laten een 'lik op stuk' beleid te voeren door diverse vormen van overlast doeltreffend en snel aan te pakken.

De belangrijkste oorzaken voor het niet toepassen van dit wettelijk kader zijn de vereiste dat een gedraging ook niet reeds strafrechtelijk beteugeld wordt - wat voor de meeste overlastgedragingen wel zo is - en de ingewikkelde procedure bij samenloop tussen een administratiefrechtelijke en strafrechtelijke beteugeling.

Om aan deze restricties een mouw te passen wordt enerzijds de verwijzing naar de strafrechtelijke beteugeling in de wet geschrapt en anderzijds, in geval van samenloop, de mogelijkheid geboden een protocol met het parket te sluiten waarover het parket meester blijft.

RÉSUMÉ

Les sanctions administratives communales ne sont guère, sinon pas du tout, appliquées. Elles sont pourtant spécifiquement destinées à permettre aux communes de mener une politique de sanction immédiate en s'attaquant à diverses formes de nuisances de manière efficace et rapide.

Si ce cadre légal n'est pas appliqué, c'est principalement parce que le comportement incriminé ne doit pas déjà être sanctionné sur le plan pénal – ce qui est le cas de la plupart des comportements générateurs de nuisances – et parce que la procédure à suivre lorsque les faits sont constitutifs à la fois d'une infraction pénale et d'une infraction administrative, est complexe.

Pour lever ces restrictions, nous proposons, d'une part, de supprimer la référence à la sanction pénale dans la loi et, d'autre part, en cas de concours de sanctions, de permettre à la commune de conclure avec le parquet un protocole dont celui-ci reste maître.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De wet van 13 mei 1999 houdende de invoering van gemeentelijke administratieve sancties geeft de gemeenteraad de bevoegdheid om via politiereglementen een aantal inbreuken met een administratieve sanctie te beteugelen. Zo kunnen de gemeentebesturen een aantal hinderlijke fenomenen doeltreffend aanpakken zonder daarbij in principe een beroep te moeten doen op het parket. In de praktijk werd immers vastgesteld dat de parketten dergelijke inbreuken veelal seponcerden. Deze praktijk leidde tot een gevoel van straffeloosheid, daar waar de kleine(re) vormen van overlast duidelijk een belangrijk aandeel vormen in de onveiligheidsgevoelens bij de burger.

Deze wet, die in de nieuwe gemeentewet de artikelen 119*bis*, 134*ter*, 134*quater* en 135, § 2, 7° invoegde, wou zo een dubbel doel behartigen:

- de gemeenten meer armslag geven voor het daadwerkelijk voeren van een lokale veiligheidspolitiek, zonder daarbij afhankelijk te zijn van het parket en de strafrechtbanken;
- de parketten ontlasten en hen toelaten hun beperkte middelen aan te wenden in de strijd tegen ernstiger vormen van criminaliteit.

De concretisering van deze wet op het terrein heeft lange tijd op zich laten wachten. Het koninklijk besluit tot aanwijzing van de bevoegde ambtenaar om de administratieve sanctie(s) op te leggen dateert pas van 7 januari 2001 en slechts op 2 mei 2001 werd de ministeriële omzendbrief OOP 30 aangaande de uitvoering van de wet van 13 mei 1999 rondgestuurd. Deze omzendbrief regelt een aantal belangrijke vraagstukken die naar aanleiding van de nieuwe wet gerezen waren, zoals bijvoorbeeld een concrete begripsomschrijving van overlast, de procedure(s) voor schorsingen en sluitingen, de strafmaat, ...

Vandaag de dag kunnen we ons niet van de indruk ontdoen dat de mogelijkheden van deze wet niet of nauwelijks benut worden door de gemeenten. Integendeel zelfs, gemeenten die daadwerkelijk overlast willen bestrijden, zoals bijvoorbeeld Mechelen of Lokeren, kiezen met opzet niet voor deze regelgeving maar opteren voor een 'overlasttaks': een vorm van een gemeentelijk retributie. Ongeacht het vraagstuk of dat momenteel wettelijk kan, wensen wij ons hier uitdrukkelijk tegen een dergelijke retributie te verzetten. Overlast moet aangepakt worden maar het kan niet dat daarvoor de essentiële rechten van verdediging ernstig in

DÉVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La loi du 13 mai 1999 relative aux sanctions administratives dans les communes habilite le conseil communal à prévoir, dans les règlements de police, une sanction administrative contre un certain nombre d'infractions. Les administrations communales peuvent ainsi s'attaquer efficacement à un certain nombre de nuisances sans devoir, en principe, faire appel au parquet. On a en effet constaté dans la pratique que les parquets classaient généralement sans suite ce genre d'infractions. Cette pratique a généré un sentiment d'impunité, alors qu'il est clair que les formes mineures de nuisances participent largement au sentiment d'insécurité de la population. Cette loi, qui a inséré les articles 119*bis*, 134*ter*, 134*quater* et 135, § 2, 7°, dans la nouvelle loi communale, poursuivait ainsi un double objectif :

- donner aux communes une plus grande liberté d'action pour mener effectivement une politique de sécurité locale, sans être tributaires du parquet et des juridictions pénales ;
- décharger les parquets et leur permettre d'affecter leurs moyens limités à la lutte contre les formes plus graves de criminalité.

La concrétisation de cette loi s'est fait attendre fort longtemps. L'arrêté royal fixant la procédure de désignation du fonctionnaire habilité à infliger la ou les sanctions administratives ne date que du 7 janvier 2001 et ce n'est que le 2 mai 2001 que la circulaire ministérielle OOP 30 relative à l'exécution de la loi du 13 mai 1999 a été envoyée. Cette circulaire règle une série de problèmes importants qui s'étaient posés à la suite de l'entrée en vigueur de la nouvelle loi, telles que la définition concrète de la notion de dérangement public, la ou les procédures en matière de suspensions et de fermetures, le taux de la sanction, ...

Aujourd'hui, nous ne pouvons nous départir de l'impression que les communes n'exploitent pas ou pratiquement pas les possibilités offertes par cette loi. Les communes qui entendent lutter effectivement contre les nuisances, telles que Malines ou Lokeren, choisissent au contraire délibérément de ne pas appliquer cette réglementation, mais optent pour une 'taxe pour nuisances', une forme de redevance communale. Indépendamment de la question de savoir si elle a un fondement légal, nous souhaitons nous insurger en l'occurrence expressément contre une telle taxe. S'il convient de lutter contre les nuisances, il est inadmis-

het gedrang komen. Dit fundamenteel beginsel in een rechtsstaat dient alleszins overeind te blijven, ook al verzwaaert het ontegensprekelijk de administratieve 'rompslomp' die het optreden tegen overlast met zich brengt.

Dat neemt niet weg dat de huidige redactie van de wet maakt dat zij zeer moeilijk werkbaar zo niet onwerkbaar is. Daartoe zien wij voornamelijk twee oorzaken:

– een eerste oorzaak is terug te vinden in artikel 119bis, § 2 van de Nieuwe Gemeentewet dat stelt dat de gemeenteraad bepaalde administratieve sancties kan opleggen «tenzij een wet, decreet of ordonnantie reeds voorzien heeft in een strafsancie of een administratieve sancie».

De motivering voor het opnemen van deze zinsnede is zeer begrijpelijk, nl. voorkomen dat elke gemeente haar eigen specifiek sanctioneringsstelsel zou tot stand brengen op het vlak van verkeersovertredingen. Deze bepaling resulteert echter in een serieuze vernauwing van het toepassingsgebied van de wet.

Wanneer men de fenomenen overloopt die als het meest hinderlijk worden ervaren – en die men dus maar al te graag zou willen aanpakken via het opleggen van een administratieve sancie - stelt men vast dat de meeste van die overlast veroorzakende situaties reeds door één of andere wet of decreet worden bestraft. Strikt genomen impliceert dit meteen ook dat in die materies eigenlijk geen gemeentelijke sancties meer kunnen worden opgelegd en dat dus het toepassingsgebied van de wet heel sterk wordt uitgehouden.

Bijvoorbeeld:

– het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen (*B.S.*, 25 juli 1981) bestraft het zogenaamde sluikestorten. «Sluikestorten» wordt in het kader van dat decreet gedefinieerd als «het achterlaten van afval om het even waar in de natuur». Concreet betekent dit dat problemen zoals het achterlaten van (lege) pakjes frieten, blikjes drank, ... rond dancings, frituren, op pleinen of eender waar, niet meer kunnen bestraft worden met een gemeentelijke administratieve sancie. Dit is zeer jammer aangezien in de praktijk blijkt dat de meeste gemeentebesturen deze problematiek als één van de materies beschouwen die zij prioritair zouden willen te lijf gaan via het opleggen van administratieve sancties.

sible que les droits essentiels de la défense soient pour autant gravement mis en cause. Il convient en tout cas de continuer à respecter ce principe fondamental de l'État de droit, même s'il alourdit indéniablement les formalités administratives qu'entraîne la répression des nuisances.

Il n'en reste pas moins que la loi est difficilement applicable, voire inapplicable, du fait de sa formulation actuelle. Nous pensons qu'il y a deux raisons majeures à cela :

– La première raison a trait à l'article 119bis, § 2, de la nouvelle loi communale, qui dispose que le conseil communal peut prévoir certaines sanctions administratives « à moins qu'une loi, décret ou ordonnance n'ait prévu une sanction pénale ou administrative ».

La raison qui sous-tend l'insertion de cette phrase est évidente, à savoir éviter que chaque commune instaure son propre système pour sanctionner les infractions au Code de la route. Cette disposition réduit cependant considérablement le champ d'application de la loi.

Lorsque l'on observe les phénomènes qui sont considérés comme les plus générateurs de nuisances et que l'on ne serait que trop heureux de pouvoir éliminer par l'infliction d'une sanction administrative, on constate que la plupart sont déjà sanctionnés par l'une ou l'autre loi ou l'un ou l'autre décret. Selon la stricte logique, cela implique qu'aucune sanction communale ne peut plus être imposée pour réprimer ces phénomènes et que le champ d'application de la loi est considérablement réduit.

Exemple :

– Le décret du 2 juillet 1981 relatif à la prévention et à la gestion des déchets (*Moniteur Belge du 25 juillet 1981*) sanctionne le dépôt clandestin d'immondices. Le « dépôt clandestin d'immondices » est défini dans le décret comme « le fait d'abandonner des déchets n'importe où dans la nature ». Concrètement, cela signifie que l'on ne peut plus imposer de sanction administrative pour certains faits tels que celui qui consiste à abandonner des emballages de frites, des cannettes, etc., aux alentours des dancings, des friteries, sur les places ou à quelque endroit que ce soit. C'est très regrettable, étant donné que l'on observe que la plupart des administrations communales considèrent cette problématique comme l'un des problèmes qu'elles voudraient résoudre en imposant des sanctions administratives.

Bovendien kan nog worden vermeld dat het niet enkel het afvalstoffendecreet is dat het opleggen van een gemeentelijke administratieve sanctie verhindert; er zijn immers ook nog de artikelen 551, 552, 554 en 558 van het Strafwetboek die ook reeds in sancties voorzien in dit domein.

– de artikelen 561, 1° en 562 van het Strafwetboek leggen strafsancities op aan diegene die zich schuldig maakt aan nachtlawaai. Met andere woorden: lawaai veroorzaakt door luidruchtige discotheekbezoekers (ook één van de prioritaire bekommernissen van veel gemeentebesturen) kan eigenlijk niet worden gesancioneerd met een administratieve sanctie op basis van de wet van 13 mei 1999.

– ook het opleggen van gemeentelijke administratieve geldboeten voor andere vormen van lawaai (dus niet 's nachts), bijvoorbeeld hinderlijke grasmaaimachine, is eigenlijk onmogelijk. Er is immers de «geluidshinderwet» van 18 juli 1973 waar in artikel 11 reeds een boete en een gevangenisstraf worden opgelegd. In uitvoering van die wet, is er dan nog het koninklijk besluit van 24 februari 1977, dat de geluidsnormen voor muziek in openbare en private inrichtingen bepaalt; en het koninklijk besluit van 10 december 1998 over het toelaatbare geluidsvermogensniveau van gazonmaaimachines.

In de huidige redactie mist de wet dus duidelijk haar doel; heel wat hinderlijke situaties waarvan de gemeentebesturen hadden gehoopt ze op basis van deze wet te kunnen reglementeren en te beteugelen, glippen zo door de mazen van het administratieve sanctioneringsnet.

Daarom stellen wij voor de kwestieuze zinsnede weg te laten om zo het gewilde toepassingsgebied te bekomen.

– Een tweede oorzaak van de problematische toepassing van de wet zit vervat in de regeling voor zogenaamde «samenloopsituaties», meer bepaald de procedure die volgens § 7 en § 8 dient te worden gevolgd in het geval men te maken heeft met overtredingen die zowel een strafrechtelijk als een administratiefrechtelijk delict vormen.

Deze procedure is in de praktijk onwerkbaar. Bij elk geval van samenloop moet immers contact worden opgenomen met de procureur des Konings die dan een maand tijd heeft om casus per casus uit te maken hoe de zaak verder dient te worden afgehandeld. Dit is geen efficiënte werkwijze. Eén van de doelstellingen die aan de basis lagen van de wet van 13 mei 1999 (

On notera en outre qu'il n'y a pas que le décret relatif à la prévention et à la gestion des déchets qui empêche d'infliger une sanction administrative ; les articles 551, 552, 554 et 558 du Code pénal prévoient en effet également des sanctions dans ce domaine.

– Les articles 561, 1° et 562 du Code pénal prévoient des sanctions pénales à l'encontre de ceux qui se sont rendus coupables de tapage nocturne. En d'autres termes, les nuisances sonores causées par des personnes bruyantes fréquentant des discothèques (également l'une des préoccupations prioritaires de nombreuses administrations communales) ne peuvent, en fait, pas faire l'objet d'une sanction administrative, infligée en vertu de la loi du 13 mai 1999.

– L'infliction d'amendes administratives communales pour toute autre forme de nuisance sonore (c'est-à-dire autre que nocturne) telle que, le bruit incommode d'une tondeuse à gazon, n'est, en fait, pas possible. L'article 11 de la loi du 18 juillet 1973 relative à la lutte contre le bruit prévoit, en effet, une amende et une peine d'emprisonnement. L'arrêté royal du 24 février 1977 fixant les normes acoustiques pour la musique dans les établissements publics et privés et l'arrêté royal du 10 décembre 1988 relatif au niveau de puissance acoustique admissible des tondeuses à gazon ont également été pris en exécution de cette loi.

Telle qu'elle est formulée actuellement, la loi manque complètement son objectif ; de nombreuses nuisances, que les administrations communales avaient espéré pouvoir réglementer et réprimer sur la base de cette loi, échappent, en effet, à toute sanction administrative.

C'est pourquoi nous proposons de supprimer le membre de phrase en question afin d'étendre le champ d'application aux infractions susvisées.

– Une deuxième cause des problèmes posés par l'application de la loi réside dans la réglementation relative aux « situations de concours », plus particulièrement dans la procédure qu'il convient de suivre, conformément aux §§ 7 et 8, en cas d'infractions constituant tant un délit pénal qu'administratif.

Cette procédure est inapplicable dans la pratique. À chaque cas de concours, il faut, en effet, prendre contact avec le procureur du Roi qui dispose d'un mois pour fixer au cas par cas la manière dont chaque affaire doit être traitée. Cette procédure n'est absolument pas efficace. L'un des objectifs essentiels de la loi du 13 mai 1999 (décharger les parquets du traitement de

de parketten ontlasten van de behandeling van een aantal vormen van «kleinere criminaliteit», zodanig dat zij hun beperkte en dus kostbare tijd en middelen zouden kunnen aanwenden in de bestrijding van de ernstigere vormen van inbreuken), wordt door de voorgescreven werkwijze zeker niet gehaald.

Daarom stellen wij voor om de gemeentebesturen toe te laten een «protocol» af te sluiten met het parket. Op die manier zouden tussen gemeentebestuur en parket afspraken kunnen worden gemaakt over het beleid dat ter zake zal worden gevoerd.

Zo kan bijvoorbeeld overeen gekomen worden dat bepaalde welomschreven fenomenen niet moeten worden overgemaakt aan de procureur des Konings. Daarbij is het uiteraard aangewezen dat deze «vrijstelling» van de plicht om de zaak aan de beoordeling van het parket over te dragen, onderworpen is aan een aantal – eveneens welomschreven – voorwaarden.

Deze voorwaarden kunnen betrekking hebben op de ernst van de overtreding zelf, maar eveneens op de dader. Bij wijze van voorbeeld: een protocol zou kunnen stipuleren dat zaken van sluikstorting niet aan het parket dienen te worden overgemaakt tenzij er giftige stoffen in het geding zijn of tenzij de overtreder niet aan zijn proefstuk toe is en zich in het verleden bijvoorbeeld reeds tweemaal aan dat delict heeft schuldig gemaakt.

En zo zijn er, afhankelijk van de soort inbreuk, nog wel wat nuances, gradaties of modaliteiten mogelijk.

Een protocol kan uiteraard ook voorwaarden bevatten die worden opgelegd aan het gemeentebestuur: zo kan men stellen dat het gemeentebestuur in welbepaalde gevallen geen beroep moet doen op het parket en de zaak zelf mag afhandelen langs administratieve weg op voorwaarde dat periodiek een degelijk verslag wordt bezorgd aan de procureur des Konings.

De procureur des Konings moet alleszins de mogelijkheid hebben om het protocol te beëindigen wanneer hij van oordeel is dat hij zijn strafrechtelijk beleid wil wijzigen en de in het protocol vermelde feiten voortaan toch strafrechtelijk wil beteugelen. Het protocol kan echter ook worden aangepast en bijgestuurd, bijvoorbeeld wanneer de procureur zijn beleid wenst te veranderen t.o.v. slechts een gedeelte van de in het protocol vermelde feiten of wanneer hij meent dat de oorspronkelijk opgelegde voorwaarden moeten worden gewijzigd. Het zou bijvoorbeeld ook kunnen dat de procu-

certaines formes de « petite criminalité », de sorte qu'ils puissent employer tout leur temps, limité et dès lors précieux, à la lutte contre les infractions les plus graves, n'est certainement pas atteint par la procédure actuellement prévue.

C'est la raison pour laquelle nous proposons d'autoriser les administrations communales à signer « un protocole » avec le parquet. De cette manière, l'administration communale et le parquet pourraient conclure des accords à propos de la politique qui sera suivie en la matière.

Ainsi, par exemple, ils peuvent convenir que certains phénomènes bien déterminés ne doivent pas être communiqués au procureur du Roi, mais il est évidemment conseillé que cette « dispense » de l'obligation de soumettre l'affaire à l'appréciation du parquet soit subordonnée à une série de conditions bien déterminées.

Ces conditions peuvent concerner la gravité de l'infraction elle-même, mais également l'auteur. À titre d'exemple : un protocole pourrait stipuler que l'abandon de déchets sur la voie publique ne doit pas être communiqué au parquet, sauf s'il s'agit de déchets toxiques ou sauf si le contrevenant n'en est pas à son coup d'essai et s'est, par exemple, déjà rendu deux fois coupable de ce délit.

Et ainsi, en fonction du type d'infraction, toute une série de nuances, de gradations ou de modalités sont possibles.

Un protocole peut, bien entendu, également contenir des conditions qui sont imposées à l'administration communale. Ainsi, on peut prévoir que dans certains cas bien déterminés, l'administration communale ne doit pas faire appel au parquet et peut traiter l'affaire elle-même par voie administrative, à condition qu'un rapport en bonne et due forme soit périodiquement adressé au procureur du Roi.

Le procureur du Roi doit en tout cas avoir la possibilité de dénoncer le protocole lorsqu'il choisit de modifier sa politique criminelle et de sanctionner dorénavant les faits mentionnés dans ce document. Le protocole peut toutefois aussi être adapté, par exemple lorsque le procureur souhaite modifier sa politique à l'égard d'une partie seulement des faits mentionnés ou lorsqu'il estime que les conditions initialement imposées doivent être modifiées. Il se pourrait aussi, par exemple, qu'à un moment donné, le procureur dispose de plus de moyens et de personnel qu'au moment de la

reur op een gegeven ogenblik over meer middelen en personeel beschikt in vergelijking met het moment waarop hij het protocol afsloot, en dat hij daardoor toch beslist om bepaalde feiten weer strafrechtelijk te be- teugelen.

Voor alle duidelijkheid wordt nog opgemerkt dat de in de wet voorziene samenloopregeling «het principe» blijft. Indien een gemeentebestuur geen gebruik maakt van de geboden mogelijkheid om een protocol af te sluiten dan blijft die wettelijke samenloopregeling uiteraard van toepassing.

Deze wijzigingen zijn naar onze mening absoluut noodzakelijk om tegemoet te komen aan een van de essentiële doelstellingen van de wet, met name zo snel mogelijk reageren op een inbreuk. Lik op stuk dus!

Hoewel het wetsvoorstel tot deze twee fundamentele wijzigingen beperkt is teneinde de wet op de gemeentelijke administratieve sancties op het terrein werkbaar te maken (een piste die te verkiezen is boven het steeds maar opnieuw uitvinden van 'het warm water') zijn wij ons bewust van andere kritieken die geformuleerd kunnen worden. Zo bijvoorbeeld de vraag of het koninklijk besluit tot aanwijzing van de ambtenaar bevoegd voor het opleggen van de administratieve sanctie wel een goede keuze gemaakt heeft door in principe de gemeentesecretaris die instaat voor de dagelijkse werking van een gemeente daartoe aan te duiden. Daarbij rijst ook de vraag waarom geen rekening is gehouden met de meergemeentepolitiezones en de mogelijkheid om op dat niveau een verantwoordelijke aan te duiden.

Anderzijds moet het naar onze mening ook zo zijn dat de gemeentelijke administratieve sanctie het 'ultieme' middel moet zijn om overlast te bestrijden. Andere, meer preventieve middelen kunnen ingezet worden teneinde eenzelfde doelstelling met allicht meer effectiviteit te bekomen.

Een laatste, niet onbelangrijke vraag is of de federale overheid na de 'Lambermontwet' bevoegd is om in deze materie regelend op te treden. In principe is de werking van de ondergeschikte besturen immers toegewezen aan de gewesten en gemeenschappen. De wetgever heeft evenwel een aantal uitzonderingen op dat principe voorzien. Het politiebeleid is er daar duidelijk een van.

conclusion du protocole et qu'en conséquence, il décide de soumettre à nouveau certains faits à une sanction pénale.

Il convient encore de souligner, par souci de clarté, que la procédure prévue dans la loi en cas de coexistence de sanctions administratives et de sanctions pénales demeure la règle. Cette procédure continue évidemment à s'appliquer si une administration communale ne recourt pas à la possibilité qui lui est offerte de conclure un protocole.

Nous estimons que ces modifications sont indispensables pour réaliser un des objectifs essentiels de la loi, à savoir réagir aussi rapidement que possible à une infraction. Une politique de sanction immédiate donc !

Bien que la proposition de loi se limite à ces deux modifications fondamentales afin que la législation sur les sanctions administratives communales puisse être appliquée dans la pratique (une option qui est préférable à celle qui consiste à réinventer sans cesse l'eau chaude), nous nous rendons compte que d'autres critiques pourraient être formulées. Ainsi, on pourrait par exemple se demander si l'arrêté royal fixant la procédure de désignation du fonctionnaire chargé d'infliger la sanction administrative a bien fait de désigner à cet effet le secrétaire communal, qui est chargé du fonctionnement journalier de la commune. On peut aussi se demander pourquoi il n'a pas été tenu compte des zones de police pluricommunales et de la possibilité de désigner un responsable à ce niveau.

Nous estimons par ailleurs que la sanction administrative communale doit être l'ultime moyen pour lutter contre les nuisances. D'autres moyens, d'ordre plus préventif, peuvent être mis en œuvre pour réaliser ce même objectif, avec peut-être plus d'efficacité.

Une dernière question, non négligeable, est de savoir si le pouvoir fédéral est bien compétent, à présent que la « loi Lambermont » est entrée en vigueur, pour légiférer en la matière. En principe, le fonctionnement des pouvoirs subordonnés relève en effet de la compétence des régions et des communautés. Le législateur a toutefois assorti ce principe d'un certain nombre d'exceptions, dont la politique policière.

Artikel 4 van de Lambertmontwet stelt inderdaad dat artikel 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 wordt vervangen als volgt:

« VII Wat de ondergeschikte besturen betreft:

1° de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen, met uitzondering van:

[...]

- de organisatie en het beleid inzake politie, met inbegrip van artikel 135, § 2 van de nieuwe gemeentewet, en de brandweer;».

Genoemd artikel 135, § 2 omschrijft ten andere de bevoegdheden van de gemeenten inzake openbare veiligheid, rust, ... Niet onbelangrijk is tevens dat deze bepaling door de wet van 13 mei 1999 aangevuld werd met een 7°, volgens hetwelk de gemeenten bevoegd zijn tot 'het nemen van de nodige maatregelen, inclusief politieverordeningen, voor het tegengaan van alle vormen van openbare overlast'.

Ook in artikel 119*bis* van de Nieuwe Gemeentewet zelf zijn aanknopingspunten te vinden om een wijziging van deze materie voor te behouden aan de federale overheid. Van belang is meer bepaald § 6 dat uitdrukkelijk het volgende stelt: «de overtredingen worden bij proces-verbaal vastgesteld door een politieambtenaar of door een hulpagent van politie».

Ludwig VANDENHOVE (SP.A)

En effet, l'article 4 de la loi « Lambertmont » dispose que l'article 6 de la loi spéciale du 8 août 1980 est remplacé par la disposition suivante :

« VIII. En ce qui concerne les pouvoirs subordonnés :

1° la composition, l'organisation, la compétence et le fonctionnement des institutions provinciales et communales, à l'exception :

[...]

- de l'organisation de et de la politique relative à la police, en ce compris l'article 135, § 2, de la nouvelle loi communale, et aux services d'incendie; ».

L'article 135, § 2, précité, précise notamment les compétences des communes en matière de sûreté publique, de tranquillité, etc. Il n'est pas non plus sans importance que cette disposition ait été complétée par un 7° qui habilite les communes à prendre « les mesures nécessaires, y compris les ordonnances de police, afin de combattre toute forme de dérangement public. ».

L'article 119*bis* de la nouvelle loi communale contient lui aussi certains éléments qui tendent à justifier que toute modification en la matière soit réservée à l'autorité fédérale. Nous songeons plus particulièrement à son § 6 qui dispose que « les infractions sont constatées par procès-verbal par un fonctionnaire de police ou par un agent auxiliaire de police ».

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet regelt aan aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

In artikel 119*bis*, § 2, eerste lid van de nieuwe gemeentewet vervallen de woorden «een strafsanctie of».

Art. 3

In artikel 119*bis* van dezelfde wet wordt een § 8*bis* ingevoegd, luidende:

«Indien de feiten zowel een strafrechtelijke als een administratiefrechtelijke inbreuk vormen, kunnen de procureur des Konings en het college van burgemeester en schepenen wederzijdse afspraken maken in de vorm van een protocol, waardoor niet van elk feit een origineel van het proces-verbaal moet worden toegestuurd aan de procureur des Konings en waardoor onmiddellijk kan worden overgegaan tot de procedure met het oog op een administratiefrechtelijke bestraffing van de feiten.

In het protocol worden de voorwaarden en nadere regels bepaald.

Het protocol wordt ondertekend door de burgemeester, de gemeentesecretaris en de procureur des Konings en wordt bekendgemaakt volgens de regels bepaald in artikel 112.

De procureur des Konings kan te allen tijde het protocol eenzijdig opzeggen.».

25 oktober 2002

Ludwig VANDENHOVE (SP.A)

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

À l'article 119*bis*, § 2, alinéa 1er, de la nouvelle loi communale, les mots « pénale ou » sont supprimés.

Art. 3

Un § 8*bis*, libellé comme suit, est inséré dans l'article 119*bis* de la même loi :

« Si les faits sont à la fois constitutifs d'une infraction pénale et d'une infraction administrative, le procureur du Roi et le collège des bourgmestre et échevins peuvent conclure des accords mutuels sous la forme d'un protocole, en sorte que tous les faits ne doivent pas donner lieu à l'envoi d'un original du procès-verbal au procureur du Roi et que la procédure visant à sanctionner les faits administrativement puisse être engagée immédiatement.

Les conditions et modalités sont fixées dans le protocole.

Le protocole est signé par le bourgmestre, le secrétaire communal et le procureur du Roi, et est publié conformément aux règles prévues à l'article 112.

Le procureur du Roi peut à tout moment dénoncer le protocole de manière unilatérale. ».

25 octobre 2002

BIJLAGE

ANNEXE

BASISTEKST**NIEUWE GEMEENTEWET**Art. 119bis

§ 1. De raad kan straffen stellen op de overtreding van zijn reglementen en verordeningen, tenzij een wet, decreet of ordonnantie daarin heeft voorzien. Die straffen mogen de politiestraffen niet te boven gaan. De strafrechtelijke geldboeten die door de thans geldende reglementen en verordeningen bepaald zijn en hoger zijn dan door deze wet is geoorloofd, worden van rechtswege verminderd tot het maximum van de politiegeldboeten.

§ 2. De raad kan eveneens, tenzij een wet, decreet of ordonnantie reeds voorzien heeft in een strafsancie of een administratieve sanctie, de volgende administratieve sancties stellen op de overtreding van zijn reglementen en verordeningen:

1° de administratieve geldboete met een maximum van 10 000 frank;

2° de administratieve schorsing van een door de gemeente afgeleverde toelating of vergunning;

3° de administratieve intrekking van een door de gemeente afgeleverde toelating of vergunning;

4° de administratieve sluiting van een instelling die tijdelijk of definitief kan zijn.

De administratieve geldboete wordt opgelegd door de ambtenaar die daartoe door de gemeente wordt aangewezen, hierna te noemen « de ambtenaar ».

Die ambtenaar mag niet dezelfde zijn als degene die op grond van § 6 de strafbare feiten vaststelt. De hierboven bedoelde schorsing, intrekking en sluiting worden opgelegd door het college van burgemeester en schepenen.

§ 3. De raad kan op dezelfde inbreuken van zijn reglementen en verordeningen niet tezelfdertijd in een strafsancie én een administratieve sanctie voorzien, maar slechts in één van beide.

§ 4. De in paragraaf 2, eerste lid, 2° tot en met 4°, gestelde sancties kunnen eerst worden opgelegd nadat de overtreder voorafgaand een waarschuwing heeft ontvangen. Deze waarschuwing bevat een uittreksel van het overtreden reglement of de overtreden verordening.

BASISTEKST AANGEPAST AAN HET VOORSTEL**NIEUWE GEMEENTEWET**Art. 119bis

§ 1. De raad kan straffen stellen op de overtreding van zijn reglementen en verordeningen, tenzij een wet, decreet of ordonnantie daarin heeft voorzien. Die straffen mogen de politiestraffen niet te boven gaan. De strafrechtelijke geldboeten die door de thans geldende reglementen en verordeningen bepaald zijn en hoger zijn dan door deze wet is geoorloofd, worden van rechtswege verminderd tot het maximum van de politiegeldboeten.

§ 2. De raad kan eveneens, tenzij een wet, decreet of ordonnantie reeds voorzien heeft in (...) ¹ een administratieve sanctie, de volgende administratieve sancties stellen op de overtreding van zijn reglementen en verordeningen:

1° de administratieve geldboete met een maximum van 10 000 frank;

2° de administratieve schorsing van een door de gemeente afgeleverde toelating of vergunning;

3° de administratieve intrekking van een door de gemeente afgeleverde toelating of vergunning;

4° de administratieve sluiting van een instelling die tijdelijk of definitief kan zijn.

De administratieve geldboete wordt opgelegd door de ambtenaar die daartoe door de gemeente wordt aangewezen, hierna te noemen « de ambtenaar ».

Die ambtenaar mag niet dezelfde zijn als degene die op grond van § 6 de strafbare feiten vaststelt. De hierboven bedoelde schorsing, intrekking en sluiting worden opgelegd door het college van burgemeester en schepenen.

§ 3. De raad kan op dezelfde inbreuken van zijn reglementen en verordeningen niet tezelfdertijd in een strafsancie én een administratieve sanctie voorzien, maar slechts in één van beide.

§ 4. De in paragraaf 2, eerste lid, 2° tot en met 4°, gestelde sancties kunnen eerst worden opgelegd nadat de overtreder voorafgaand een waarschuwing heeft ontvangen. Deze waarschuwing bevat een uittreksel van het overtreden reglement of de overtreden verordening.

¹ Art. 2: schrapping.

TEXTE DE BASE

NOUVELLE LOI COMMUNALE

Art. 119bis

§1er. Le conseil peut prévoir des peines contre les infractions à ses règlements et ordonnances, à moins qu'une loi, décret ou ordonnance n'en ait fixé. Ces peines ne pourront excéder les peines de police. Les amendes pénales plus fortes que celles autorisées par la présente loi, qui sont portées par les règlements et ordonnances actuellement en vigueur, sont réduites de plein droit au maximum des amendes de police.

§ 2. Le conseil peut aussi prévoir les sanctions administratives suivantes contre les infractions à ses règlements et ordonnances, à moins qu'une loi, décret ou ordonnance n'ait prévu une sanction pénale ou administrative :

1° l'amende administrative s'élevant au maximum à 10 000 francs;

2° la suspension administrative d'une autorisation ou permission délivrée par la commune;

3° le retrait administratif d'une autorisation ou permission délivrée par la commune;

4° la fermeture administrative d'un établissement à titre temporaire ou définitif.

L'amende administrative est infligée par le fonctionnaire désigné à cette fin par la commune, ci-après dénommé « le fonctionnaire ».

Ce fonctionnaire ne peut être le même que celui qui, en application du § 6, constate les infractions. La suspension, le retrait et la fermeture visés ci-dessus sont imposés par le collège des bourgmestre et échevins.

§ 3. Le conseil ne peut prévoir simultanément une sanction pénale et une sanction administrative pour les mêmes infractions à ses règlements et ordonnances, mais ne peut prévoir qu'une des deux.

§ 4. Les sanctions prévues au paragraphe 2, alinéa 1er, 2° à 4°, ne peuvent être imposées qu'après que le contrevenant ait reçu un avertissement préalable. Cet avertissement comprend un extrait du règlement ou de l'ordonnance transgressé.

TEXTE DE BASE ADAPTE A LA PROPOSITION

NOUVELLE LOI COMMUNALE

Art. 119bis

§1er. Le conseil peut prévoir des peines contre les infractions à ses règlements et ordonnances, à moins qu'une loi, décret ou ordonnance n'en ait fixé. Ces peines ne pourront excéder les peines de police. Les amendes pénales plus fortes que celles autorisées par la présente loi, qui sont portées par les règlements et ordonnances actuellement en vigueur, sont réduites de plein droit au maximum des amendes de police.

§ 2. Le conseil peut aussi prévoir les sanctions administratives suivantes contre les infractions à ses règlements et ordonnances, à moins qu'une loi, décret ou ordonnance n'ait prévu une sanction (...) ¹ administrative :

1° l'amende administrative s'élevant au maximum à 10 000 francs;

2° la suspension administrative d'une autorisation ou permission délivrée par la commune;

3° le retrait administratif d'une autorisation ou permission délivrée par la commune;

4° la fermeture administrative d'un établissement à titre temporaire ou définitif.

L'amende administrative est infligée par le fonctionnaire désigné à cette fin par la commune, ci-après dénommé « le fonctionnaire ».

Ce fonctionnaire ne peut être le même que celui qui, en application du § 6, constate les infractions. La suspension, le retrait et la fermeture visés ci-dessus sont imposés par le collège des bourgmestre et échevins.

§ 3. Le conseil ne peut prévoir simultanément une sanction pénale et une sanction administrative pour les mêmes infractions à ses règlements et ordonnances, mais ne peut prévoir qu'une des deux.

§ 4. Les sanctions prévues au paragraphe 2, alinéa 1er, 2° à 4°, ne peuvent être imposées qu'après que le contrevenant ait reçu un avertissement préalable. Cet avertissement comprend un extrait du règlement ou de l'ordonnance transgressé.

¹ Art. 2: suppression.

§ 5. De administratieve sanctie is proportioneel in functie van de zwaarte van de feiten die haar verantwoordt, en in functie van eventuele herhaling. De vaststelling van meerdere samenlopende inbreuken op hetzelfde reglement of dezelfde verordening zal het voorwerp uitmaken van één enkele administratieve sanctie, in verhouding tot de ernst van het geheel van de feiten.

§ 6. De overtredingen worden bij proces-verbaal vastgesteld door een politieambtenaar of door een hulpagent van politie.

§ 7. Indien de feiten zowel een strafrechtelijk als een administratiefrechtelijk delict vormen, wordt het origineel van het proces-verbaal toegestuurd aan de procureur des Konings. Een afschrift wordt overgezonden aan de ambtenaar. Indien de overtreding enkel met een administratieve sanctie strafbaar is, wordt het origineel van het proces-verbaal uitsluitend aan de ambtenaar overgezonden. §

8. In het in § 7, eerste lid, bedoelde geval beschikt de procureur des Konings over een termijn van één maand, te rekenen van de dag van de ontvangst van het origineel van het proces-verbaal, om de ambtenaar in te lichten dat een opsporingsonderzoek of een gerechtelijk onderzoek werd opgestart of een strafrechtelijke vervolging werd ingesteld. Deze mededeling doet de mogelijkheid vervallen voor de ambtenaar om een administratieve geldboete op te leggen. Vóór het verstrijken van deze termijn kan de ambtenaar geen administratieve geldboete opleggen, behoudens voorafgaande mededeling door de procureur des Konings dat deze geen gevolg aan het feit wenst te geven. Na het verstrijken van deze termijn kunnen de feiten enkel nog administratiefrechtelijk worden gesanctioneerd.

§ 5. De administratieve sanctie is proportioneel in functie van de zwaarte van de feiten die haar verantwoordt, en in functie van eventuele herhaling. De vaststelling van meerdere samenlopende inbreuken op hetzelfde reglement of dezelfde verordening zal het voorwerp uitmaken van één enkele administratieve sanctie, in verhouding tot de ernst van het geheel van de feiten.

§ 6. De overtredingen worden bij proces-verbaal vastgesteld door een politieambtenaar of door een hulpagent van politie.

§ 7. Indien de feiten zowel een strafrechtelijk als een administratiefrechtelijk delict vormen, wordt het origineel van het proces-verbaal toegestuurd aan de procureur des Konings. Een afschrift wordt overgezonden aan de ambtenaar. Indien de overtreding enkel met een administratieve sanctie strafbaar is, wordt het origineel van het proces-verbaal uitsluitend aan de ambtenaar overgezonden.

§ 8. In het in § 7, eerste lid, bedoelde geval beschikt de procureur des Konings over een termijn van één maand, te rekenen van de dag van de ontvangst van het origineel van het proces-verbaal, om de ambtenaar in te lichten dat een opsporingsonderzoek of een gerechtelijk onderzoek werd opgestart of een strafrechtelijke vervolging werd ingesteld. Deze mededeling doet de mogelijkheid vervallen voor de ambtenaar om een administratieve geldboete op te leggen. Vóór het verstrijken van deze termijn kan de ambtenaar geen administratieve geldboete opleggen, behoudens voorafgaande mededeling door de procureur des Konings dat deze geen gevolg aan het feit wenst te geven. Na het verstrijken van deze termijn kunnen de feiten enkel nog administratiefrechtelijk worden gesanctioneerd.

§ 8bis. Indien de feiten zowel een strafrechtelijke als een administratiefrechtelijke inbreuk vormen, kunnen de procureur des Konings en het college van burgemeester en schepenen wederzijdse afspraken maken in de vorm van een protocol, waardoor niet van elk feit een origineel van het proces-verbaal moet worden toegestuurd aan de procureur des Konings en waardoor onmiddellijk kan worden overgegaan tot de procedure met het oog op een administratiefrechtelijke bestraffing van de feiten. In het protocol worden de voorwaarden en nadere regels bepaald. Het protocol wordt ondertekend door de burgemeester, de gemeentesecretaris en de procureur des Konings en wordt bekendgemaakt volgens de regels bepaald in artikel 112. De procureur des Konings kan te allen tijde het protocol eenzijdig opzeggen.²

² Art. 3: invoeging

§ 5. La sanction administrative est proportionnée à la gravité des faits qui la motivent, et en fonction de l'éventuelle récidive. La constatation de plusieurs contraventions concomitantes aux mêmes règlement ou ordonnance donnera lieu à une sanction administrative unique, proportionnelle à la gravité de l'ensemble des faits.

§ 6. Les infractions sont constatées par procès-verbal par un fonctionnaire de police ou par un agent auxiliaire de police.

§ 7. Si les faits sont à la fois constitutifs d'une infraction pénale et d'une infraction administrative, l'original du procès-verbal est envoyé au procureur du Roi. Une copie est transmise au fonctionnaire. Lorsque l'infraction n'est punissable que par une sanction administrative, l'original du procès-verbal est envoyé uniquement au fonctionnaire.

§ 8. Dans le cas visé au §7, alinéa 1er, le procureur du Roi dispose d'un délai d'un mois, à compter du jour de la réception de l'original du procès-verbal, pour informer le fonctionnaire qu'une information ou une instruction judiciaire a été ouverte ou que des poursuites en matière pénale ont été entamées. Cette communication éteint la possibilité pour le fonctionnaire d'imposer une amende administrative. Le fonctionnaire ne peut infliger l'amende administrative avant l'échéance de ce délai, sauf communication préalable par le procureur du Roi que ce dernier ne souhaite pas réserver de suite au fait. Passé ce délai, les faits ne pourront être sanctionnés que de manière administrative.

§ 5. La sanction administrative est proportionnée à la gravité des faits qui la motivent, et en fonction de l'éventuelle récidive. La constatation de plusieurs contraventions concomitantes aux mêmes règlement ou ordonnance donnera lieu à une sanction administrative unique, proportionnelle à la gravité de l'ensemble des faits.

§ 6. Les infractions sont constatées par procès-verbal par un fonctionnaire de police ou par un agent auxiliaire de police.

§ 7. Si les faits sont à la fois constitutifs d'une infraction pénale et d'une infraction administrative, l'original du procès-verbal est envoyé au procureur du Roi. Une copie est transmise au fonctionnaire. Lorsque l'infraction n'est punissable que par une sanction administrative, l'original du procès-verbal est envoyé uniquement au fonctionnaire.

§ 8. Dans le cas visé au §7, alinéa 1er, le procureur du Roi dispose d'un délai d'un mois, à compter du jour de la réception de l'original du procès-verbal, pour informer le fonctionnaire qu'une information ou une instruction judiciaire a été ouverte ou que des poursuites en matière pénale ont été entamées. Cette communication éteint la possibilité pour le fonctionnaire d'imposer une amende administrative. Le fonctionnaire ne peut infliger l'amende administrative avant l'échéance de ce délai, sauf communication préalable par le procureur du Roi que ce dernier ne souhaite pas réserver de suite au fait. Passé ce délai, les faits ne pourront être sanctionnés que de manière administrative.

§ 8bis. Si les faits sont à la fois constitutifs d'une infraction pénale et d'une infraction administrative, le procureur du Roi et le collège des bourgmestre et échevins peuvent conclure des accords mutuels sous la forme d'un protocole, en sorte que tous les faits ne doivent pas donner lieu à l'envoi d'un original du procès-verbal au procureur du Roi et que la procédure visant à sanctionner les faits administrativement puisse être engagée immédiatement. Les conditions et modalités sont fixées dans le protocole. Le protocole est signé par le bourgmestre, le secrétaire communal et le procureur du Roi, et est publié conformément aux règles prévues à l'article 112. Le procureur du Roi peut à tout moment dénoncer le protocole de manière unilatérale.²

² Art. 3: insertion.

§ 9. Wanneer de ambtenaar beslist dat er reden is om de administratieve procedure aan te vatten, deelt hij de overtreder door middel van een ter post aangekend schrijven mee :

1° de feiten met betrekking tot dewelke de procedure is opgestart;

2° dat de overtreder de gelegenheid heeft, om, binnen de vijftien dagen te rekenen van de datum van kennisgeving van het aangetekend schrijven, zijn verweermiddelen uiteen te zetten bij een ter post aangetekend schrijven, en dat hij het recht heeft om bij deze gelegenheid de ambtenaar om een mondelinge verdediging van zijn zaak te verzoeken;

3° dat de overtreder het recht heeft om zich te laten bijstaan of vertegenwoordigen door een raadsman;

4° dat de overtreder het recht heeft zijn dossier te consulteren;

5° een afschrift van het in § 6 bedoelde proces-verbaal, gevoegd als bijlage.

De ambtenaar bepaalt in voorkomend geval de dag waarop de overtreder uitgenodigd wordt de mondelinge verdediging van zijn zaak voor te dragen.

Indien de ambtenaar van oordeel is dat er een geldboete moet worden opgelegd die niet hoger is dan 2 500 frank, heeft de overtreder niet het recht om een mondelinge verdediging van zijn zaak te verzoeken.

§ 10. Na verloop van de termijn, vermeld in § 9, 2°, of vóór het verstrijken van deze termijn, wanneer de overtreder te kennen geeft de feiten niet te betwisten of in voorkomend geval na de mondelinge verdediging van de zaak door de overtreder of zijn raadsman, kan de ambtenaar de door de politieverordening voorziene administratieve geldboete opleggen.

Deze beslissing wordt bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht van de overtreder.

De ambtenaar kan geen administratieve geldboete opleggen na het verstrijken van een termijn van zes maanden, te rekenen van de dag waarop het feit werd gepleegd, de mogelijke beroepsprocedures niet inbegrepen.

§ 11. De beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete heeft uitvoerbare kracht na het verstrijken van een termijn van één maand vanaf haar kennisgeving, behoudens wanneer hoger beroep wordt aangetekend overeenkomstig § 12.

§ 12. De gemeente, in het geval van beslissing tot het niet-opleggen van een administratieve geldboete, of de overtreder, kan binnen een termijn van één maand vanaf de kennisgeving bij de politierechtbank bij verzoekschrift hoger beroep instellen tegen de beslissing.

§ 9. Wanneer de ambtenaar beslist dat er reden is om de administratieve procedure aan te vatten, deelt hij de overtreder door middel van een ter post aangekend schrijven mee :

1° de feiten met betrekking tot dewelke de procedure is opgestart;

2° dat de overtreder de gelegenheid heeft, om, binnen de vijftien dagen te rekenen van de datum van kennisgeving van het aangetekend schrijven, zijn verweermiddelen uiteen te zetten bij een ter post aangetekend schrijven, en dat hij het recht heeft om bij deze gelegenheid de ambtenaar om een mondelinge verdediging van zijn zaak te verzoeken;

3° dat de overtreder het recht heeft om zich te laten bijstaan of vertegenwoordigen door een raadsman;

4° dat de overtreder het recht heeft zijn dossier te consulteren;

5° een afschrift van het in § 6 bedoelde proces-verbaal, gevoegd als bijlage.

De ambtenaar bepaalt in voorkomend geval de dag waarop de overtreder uitgenodigd wordt de mondelinge verdediging van zijn zaak voor te dragen.

Indien de ambtenaar van oordeel is dat er een geldboete moet worden opgelegd die niet hoger is dan 2 500 frank, heeft de overtreder niet het recht om een mondelinge verdediging van zijn zaak te verzoeken.

§ 10. Na verloop van de termijn, vermeld in § 9, 2°, of vóór het verstrijken van deze termijn, wanneer de overtreder te kennen geeft de feiten niet te betwisten of in voorkomend geval na de mondelinge verdediging van de zaak door de overtreder of zijn raadsman, kan de ambtenaar de door de politieverordening voorziene administratieve geldboete opleggen.

Deze beslissing wordt bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht van de overtreder.

De ambtenaar kan geen administratieve geldboete opleggen na het verstrijken van een termijn van zes maanden, te rekenen van de dag waarop het feit werd gepleegd, de mogelijke beroepsprocedures niet inbegrepen.

§ 11. De beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete heeft uitvoerbare kracht na het verstrijken van een termijn van één maand vanaf haar kennisgeving, behoudens wanneer hoger beroep wordt aangetekend overeenkomstig § 12.

§ 12. De gemeente, in het geval van beslissing tot het niet-opleggen van een administratieve geldboete, of de overtreder, kan binnen een termijn van één maand vanaf de kennisgeving bij de politierechtbank bij verzoekschrift hoger beroep instellen tegen de beslissing.

§ 9. Lorsque le fonctionnaire décide qu'il y a lieu d'entamer la procédure administrative, il communique au contrevenant, par lettre recommandée à la poste :

1° les faits à propos desquels la procédure a été entamée;

2° que le contrevenant a la possibilité d'exposer par écrit, par lettre recommandée à la poste, ses moyens de défense dans un délai de quinze jours à compter du jour de la notification de la lettre recommandée, et qu'il a à cette occasion le droit de demander au fonctionnaire la présentation orale de sa défense;

3° que le contrevenant a le droit de se faire assister ou représenter par un conseil;

4° que le contrevenant a le droit de consulter son dossier;

5° une copie en annexe du procès-verbal visé au § 6.

Le fonctionnaire détermine, le cas échéant, le jour où le contrevenant est invité à exposer oralement sa défense.

Si le fonctionnaire estime qu'une amende n'excédant pas les 2 500 francs doit être imposée, le contrevenant n'a pas le droit de demander la présentation orale de sa défense.

§ 10. A l'échéance du délai, stipulé au § 9, 2°, ou avant l'échéance de ce délai, lorsque le contrevenant signifie ne pas contester les faits ou, le cas échéant, après la défense orale de l'affaire par le contrevenant ou son conseil, le fonctionnaire peut imposer les amendes administratives prévues par l'ordonnance de police.

Cette décision est notifiée au contrevenant par lettre recommandée.

Le fonctionnaire ne peut imposer une amende administrative à l'échéance d'un délai de six mois, à compter du jour où le fait est commis, les éventuelles procédures de recours non comprises.

§ 11. La décision d'imposer une amende administrative a force exécutoire à l'échéance du délai d'un mois à compter du jour de sa notification, sauf en cas d'appel en vertu du § 12.

§ 12. La commune, en cas de non-imposition d'une amende administrative, ou le contrevenant peut introduire un recours par requête écrite auprès du tribunal de police dans le mois de la notification de la décision.

§ 9. Lorsque le fonctionnaire décide qu'il y a lieu d'entamer la procédure administrative, il communique au contrevenant, par lettre recommandée à la poste :

1° les faits à propos desquels la procédure a été entamée;

2° que le contrevenant a la possibilité d'exposer par écrit, par lettre recommandée à la poste, ses moyens de défense dans un délai de quinze jours à compter du jour de la notification de la lettre recommandée, et qu'il a à cette occasion le droit de demander au fonctionnaire la présentation orale de sa défense;

3° que le contrevenant a le droit de se faire assister ou représenter par un conseil;

4° que le contrevenant a le droit de consulter son dossier;

5° une copie en annexe du procès-verbal visé au § 6.

Le fonctionnaire détermine, le cas échéant, le jour où le contrevenant est invité à exposer oralement sa défense.

Si le fonctionnaire estime qu'une amende n'excédant pas les 2 500 francs doit être imposée, le contrevenant n'a pas le droit de demander la présentation orale de sa défense.

§ 10. A l'échéance du délai, stipulé au § 9, 2°, ou avant l'échéance de ce délai, lorsque le contrevenant signifie ne pas contester les faits ou, le cas échéant, après la défense orale de l'affaire par le contrevenant ou son conseil, le fonctionnaire peut imposer les amendes administratives prévues par l'ordonnance de police.

Cette décision est notifiée au contrevenant par lettre recommandée.

Le fonctionnaire ne peut imposer une amende administrative à l'échéance d'un délai de six mois, à compter du jour où le fait est commis, les éventuelles procédures de recours non comprises.

§ 11. La décision d'imposer une amende administrative a force exécutoire à l'échéance du délai d'un mois à compter du jour de sa notification, sauf en cas d'appel en vertu du § 12.

§ 12. La commune, en cas de non-imposition d'une amende administrative, ou le contrevenant peut introduire un recours par requête écrite auprès du tribunal de police dans le mois de la notification de la décision.

De politierechter beoordeelt de wettigheid en de proportionaliteit van de opgelegde geldboete. Hij kan de beslissing van de ambtenaar hetzij bevestigen, hetzij hervormen.

Geen hoger beroep staat open tegen de beslissing van de politierechtbank. Onverminderd de voorgaande leden, zijn de bepalingen van het gerechtelijk wetboek toepasselijk op het beroep bij de politierechtbank.

§ 13. De Koning regelt bij een in ministerraad overlegd besluit de procedure tot aanwijzing door de gemeente van de ambtenaar gelast met het opleggen van de administratieve geldboete, alsmede de wijze van inning van de administratieve geldboete.

De administratieve geldboeten worden geïnd ten bate van de gemeente.

De politierechter beoordeelt de wettigheid en de proportionaliteit van de opgelegde geldboete. Hij kan de beslissing van de ambtenaar hetzij bevestigen, hetzij hervormen.

Geen hoger beroep staat open tegen de beslissing van de politierechtbank. Onverminderd de voorgaande leden, zijn de bepalingen van het gerechtelijk wetboek toepasselijk op het beroep bij de politierechtbank.

§ 13. De Koning regelt bij een in ministerraad overlegd besluit de procedure tot aanwijzing door de gemeente van de ambtenaar gelast met het opleggen van de administratieve geldboete, alsmede de wijze van inning van de administratieve geldboete.

De administratieve geldboeten worden geïnd ten bate van de gemeente.

Le tribunal de police juge de la légalité et de la proportionnalité de l'amende imposée. Il peut soit confirmer, soit réformer la décision du fonctionnaire.

La décision du tribunal de police n'est pas susceptible d'appel. Sans préjudice des alinéas précédents, les dispositions du code judiciaire s'appliquent à l'appel auprès du tribunal de police.

§13. Le Roi règle par arrêté délibéré en conseil des ministres, la procédure de désignation par la commune du fonctionnaire qui infligera l'amende administrative, ainsi que la manière de percevoir l'amende administrative.

Les amendes administratives sont perçues au profit de la commune.

Le tribunal de police juge de la légalité et de la proportionnalité de l'amende imposée. Il peut soit confirmer, soit réformer la décision du fonctionnaire.

La décision du tribunal de police n'est pas susceptible d'appel. Sans préjudice des alinéas précédents, les dispositions du code judiciaire s'appliquent à l'appel auprès du tribunal de police.

§13. Le Roi règle par arrêté délibéré en conseil des ministres, la procédure de désignation par la commune du fonctionnaire qui infligera l'amende administrative, ainsi que la manière de percevoir l'amende administrative.

Les amendes administratives sont perçues au profit de la commune.